

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. F.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 207/2016-160-SPR/3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2018, č. j. 1 A 53/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 12. 11. 2015, č. j. MHMP 1971970/2015/Pav, (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), neboť v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu dne 10. 7. 2015 ve 14:31 hod. při jízdě ulicí Plzeňskou v Praze 5 při řízení motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. X, překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kde řidič smí jet nejvýše rychlostí 50 km/h o 18 km/h (při zohlednění odchylky o 15 km/h), neboť jel rychlostí 68 km/h (při zohlednění odchylky 65 km/h). Žalobci byla uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené

rozhodnutí“) tak, že odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Městský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 6. 9. 2018, č. j. 1 A 53/2016 – 33, (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Předně městský soud nepřisvědčil námitce žalobce, který zpochybňoval výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Formulace „byť z nedbalosti“ použitá správním orgánem prvního stupně ve výroku rozhodnutí není vadou a forma zavinění tudíž byla uvedena. Městský soud dále doplnil, že s ohledem na judikaturu kasačního soudu nemusí být ani bodové ohodnocení spáchaného přestupku ve výroku správního rozhodnutí uvedeno.

[5] Městský soud dále shledal, že i přes skutečnost, že správní orgán prvního stupně neuvedl zcela jasně, zda žalobce jednal v nedbalosti vědomé či nevědomé, tato skutečnost nemá vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, jelikož žalobce jednal minimálně v nedbalosti nevědomé, což postačuje k naplnění tohoto znaku skutkové podstaty spáchaného přestupku.

[6] Městský soud nesouhlasil ani s námitkou nedostatečně provedeného dokazování k určení osoby řidiče měřeného vozidla. Správní orgány určily řidiče vozidla na základě dostatečného dokazování, nadto žalobce tuto argumentaci vznesl až v řízení před soudem, ač po celou dobu správního řízení byl převážně pasivní a uvedenou skutečnost nenamítal.

[7] K žalobcově námitce nesprávně označeného místa, v němž došlo ke změření rychlosti vozidla, městský soud shrnul, že z provedených důkazů není pochyb o místě, na kterém byl přestupek spáchán, žalobce tuto skutečnost rozporuje opět až v soudním řízení. Ze strany žalobce se jedná o typizovanou námitku, kterou jeho zástupce používá v mnoha jiných případech.

[8] K namítané nesprávnosti měření rychlosti městský soud vysvětlil, že záměrný kříž leží celou svou plochou na zaměřeném vozidle, i když v jeho spodní části u státní poznávací značky vozidla, měření tudíž proběhlo správně. Bodem, který snímá rychlost, je totiž laserový paprsek, nikoliv záměrný kříž.

[9] Nedůvodnou je podle městského soudu i námitka, podle níž nebylo v odvolacím řízení žalobci sděleno před vydáním napadeného rozhodnutí jméno oprávněné úřední osoby, která měla v jeho věci rozhodovat. Vadou řízení by tato skutečnost byla jen v případě, mohla-li by mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce však nevznesl žádnou konkrétní námitku ve vztahu k osobě, která o jeho odvolání ve správním řízení rozhodovala.

III.

pokračování

[10] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel opětovně, shodně jako v žalobě, namítá, že správní orgán prvního stupně neprovedl dostatečné dokazování ohledně zjištění osoby řidiče v době spáchání přestupku. Nesprávně vycházel pouze z oznámení o spáchání přestupku přesto, že správní orgány musejí mít více důkazů. Městský soud pochybil, pokud za správné považoval napadené rozhodnutí, které vycházelo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Samotný úřední záznam nelze brát jako další důkaz vedle oznámení o spáchání přestupku, jelikož je svým obsahem stejný jako oznámení o spáchání přestupku, sepsala jej stejná osoba a jedinou odlišností je nadpis této listiny. Vozidlo v daném případě řídila jiná osoba než žalobce, která měla strach z testu na přítomnost omamných či psychotropních látek. Na místě řidiče se proto se žalobcem vyměnila.

[12] Ani závěr městského soudu o tom, že měření rychlosti vozidla proběhlo řádně, není správný. Podle fotografie záměrný kříž neleží zcela na vozidle. S odkazem na vyjádření Českého metrologického institutu připojeného již k žalobě má stěžovatel za to, že záměrný kříž nesmí ležet při měření na vozidle jen z části, jak tomu bylo nyní. Fotografie pořízená při měření vozidla nadto není kvalitní. Měření, při němž záměrný kříž ležel částečně mimo vozidlo, tudíž mělo být anulováno. Městský soud měl pro uvedené napadené rozhodnutí zrušit.

[13] Podle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil i otázku zavinění. Správní orgány neuvedly jednoznačně ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí, zda byl přestupek spáchán ve formě nedbalosti vědomé či nevědomé. Městský soud dospěl k závěru, že se jednalo o zavinění ve formě nedbalosti nevědomé, avšak správní orgány uvedly, že se jednalo o nedbalost vědomou. V případě, kdy by správní orgány uvedenou otázku postavily najisto, mohl stěžovatel argumentovat i ve prospěch nižší sankce v souladu se zákonem o odpovědnosti za přestupky, který umožňuje snížit pokutu pod spodní hranici sazby.

IV.

[14] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Stěžovatel podle obsahu v kasační stížnosti uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[18] Zejména vytýká, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pokud jde o osobu řidiče vozidla. Má za to, že správní orgány při

dokazování uvedené sporné otázky pochybily a městský soud nesprávně považoval jejich nedostatečná skutková zjištění za vyhovující pro závěr o tom, kdo byl v době spáchání přestupku řidičem.

[19] Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že se beze zbytku ztotožňuje se správným posouzením této námitky (kterou stěžovatel uplatnil shodně v žalobě) městským soudem. Ze správního spisu se podává, že v průběhu správního řízení žádná pochybnost o osobě řidiče vozidla nevyvstala. Správní orgány vyšly z obsahu těch listin, které měly k dispozici. Totožnost řidiče byla zřejmá jednak z údajů z úředního záznamu ze dne 13. 7. 2015, podle něhož Policie České republiky dne 10. 7. 2015 ve 14:31 hod. provedla měření vozidla tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. X, kterému byla po odečtení tolerance naměřena rychlost 65 km/h. Policejní hlídka podle úředního záznamu s vozidlem po celou dobu od změření až po jeho zastavení neztratila oční kontakt, tudíž nemohlo dojít k zastavení jiného vozidla, ani k záměně řidičů. Policejní hlídka výše uvedené vozidlo odstavila a vyzvala řidiče k prokázání totožnosti a k předložení dokladů. Úřední záznam obsahoval kromě označení osoby stěžovatele jako řidiče vozidla i údaj o jím předloženém dokladu totožnosti (občanském průkazu). Údaje o řidiči vozidla (včetně identifikace jeho občanského a řidičského průkazu) obsahovalo také oznámení přestupku ze dne 10. 7. 2015, které správní orgán prvního stupně obdržel od Policie České republiky dne 17. 7. 2015. Součástí správního spisu jako podkladu rozhodnutí byla i fotografie vozidla tov. zn. Mercedes Benz, reg. zn. X, které bylo změřeno, a fotografie obsahovala i viditelnou registrační značku, jakž i znatelnou polohu záměrného kříže ležícího celou svou plochou na vozidle v místě registrační značky. Součástí správního spisu byl též ověřovací list použitého silničního laserového rychloměru MicroDigiCam LTI č. 8012-OL-70320-14 a výřez z mapy dokládající situaci v místě měření a zastavení vozidla, stejně jako výpis z evidenční karty řidiče. Všechny tyto listiny vzaly správní orgány při posouzení věci za podklad svého rozhodnutí.

[20] Jak již shora uvedeno, o osobě řidiče a jeho totožnosti v době spáchání přestupku nepanovaly v průběhu správního řízení žádné pochyby. Uvedenou námitku o výměně řidičů stěžovatel dříve neuplatňoval a použil ji poprvé až v žalobě. Pro uvedené nebylo povinností správních orgánů tuto skutečnost (totožnost řidiče) zpochybňovat, jestliže tak ve správním řízení neučinil ani stěžovatel sám. S ohledem na uvedené se jeví tato námitka jako účelová.

[21] V podrobnostech tak lze odkázat na správné odůvodnění téže námitky městským soudem v odstavcích 24. a 25. napadeného rozsudku, a to včetně odkazu na přílehlavou judikaturu kasačního soudu. Tyto úvahy netřeba nyní znovu opakovat. Namítá-li tedy stěžovatel, že úřední záznam není dostačující jako jediný důkaz k prokázání osoby řidiče, je třeba stěžovatele upozornit, že ani správní orgány nevycházely toliko z úředního záznamu Policie České republiky, jak již shora uvedeno. Nezbyvá než znovu upozornit na relevantní judikaturu k otázce listin, zpravidla postačujících k vydání rozhodnutí o přestupku, například na městským soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 - 61, jehož závěry aproboval i Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14 (srov. citace v odstavci 25. napadeného rozsudku *in fine*).

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud již také vyjevil své názory na postup pachatele protiprávního jednání, který své věcné námitky uplatní poprvé až v řízení před soudem a po celou dobu správního řízení je převážně pasivní. V takovém případě, *„jestliže obviněný ve správním řízení určitou skutečnost žádným způsobem nezpochybňuje, nejsou správní orgány povinny se jí preventivně zabývat ani v řízení odvolacím.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2017, č. j. 6 As 73/2016 - 40). To se plně uplatní i v nynějším případě. Nikoliv nepřiléhavý je ostatně i poukaz městského soudu na závěry vyplývající z rozsudku kasačního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 - 80, podle něž *„účelem soudního řízení pak není hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu.“* Stěžovatel ani ve správním řízení ani v řízení o žalobě nenavrhl žádný důkaz na podporu svých tvrzení o totožnosti řidiče vozidla, které by byly způsobilé zjištěný skutkový stav vyvrátit, nýbrž uplatňoval pouze typizované, účelové a veskrze obecné námitky.

[23] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu není důvodná, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. naplněn nebyl, skutková zjištění týkající se osoby řidiče měřeného vozidla byla dostatečná pro závěr o osobě pachatele přestupku a městský soud při posouzení této sporné otázky nepochybil.

[24] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou o nesprávném měření rychlosti vozidla. Z fotografie měřeného vozidla je seznatelné, o jaké vozidlo se jedná, neboť je čitelná jeho registrační značka. Rovněž je na fotografii viditelná celá plocha záměrného kříže, který leží celou svou plochou na měřeném vozidle. Mírně snížená kvalita fotografie tudíž nemohla mít na polohu záměrného kříže vliv (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 6 As 301/2016 - 36). V nynější věci nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o řádném provedení měření rychlosti. Takové pochybnosti nemohla nastolit ani stěžovatelova obecná argumentace, v níž napadal průběh měření rychlosti vozidla, nadto opět teprve v průběhu řízení o žalobě.

[25] Dovolával-li se stěžovatel při své argumentaci o nesprávně provedeném měření též nedatovaného vyjádření Českého metrologického institutu, které připojil k žalobě, ve shodě s městským soudem i Nejvyšší správní soud dodává, že z tohoto vyjádření nelze seznat, k jakému konkrétnímu typu rychloměru a k jaké konkrétní situaci se vztahuje, ani zda se vyjadřuje k umístění záměrného kříže v situaci srovnatelné s posuzovaným případem. Pro posouzení věci je tudíž tato listina bez významu, ač ji vystavila uvedená ověřovací autorita (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 4 As 135/2017 - 42). V souzené věci z fotografie, jež je součástí správního spisu, vyplývá, že záměrný kříž leží celou svou plochou na měřeném vozidle a kvalita této fotografie je dostatečná i z hlediska určení vozidla, jehož rychlost byla měřena. Městský soud tuto otázku posoudil správně a stížnostní námitka je nedůvodná.

[26] Kasační soud se konečně zabýval tvrzeným nesprávným posouzením formy zavinění protiprávního jednání spáchaného stěžovatelem. Jak sám stěžovatel upozornil, k uvedení formy zavinění ve správním rozhodnutí se již Nejvyšší správní soud vyjádřil mimo jiné v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 - 37. V něm vysvětlil, že *„výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též (...),*

formu zavinění, (...). Forma zavinění přitom bude z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost [srov. znění § 4 odst. 1 zákona o přestupcích: Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.]. To sice neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Dle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno. Uvedené závěry jsou použitelné i v souzené věci.

[27] Správní orgán prvního stupně v nynějším případě ve výroku rozhodnutí uvedl, že stěžovatel je „vinen, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla byl i z nedbalosti překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹“. Dále v odůvodnění svého rozhodnutí doplnil, že se stěžovatel „dopustil přestupku vědomým nedbalostním jednáním (zdůraznění přidáno soudem), neboť věděl nebo měl vědět, že v případě, kdy při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost jízdy, se dopouští přestupku“. Dále vyslovil, že „k naplnění skutkové podstaty přestupků podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona (...) není třeba úmyslného zavinění, ale naopak postačuje i zavinění v minimální formě nevědomé nedbalosti (...) každý účastník silničního provozu je povinen mít znalost zákona o silničním provozu, kterým jsou upraveny práva a povinnosti účastníků silničního provozu, a tak není důvod pochybovat, že přinejmenším tato minimální forma zavinění u obviněného dána byla“. Proti tomuto odůvodnění se nikterak nevymezil ani žalovaný. Doplnil-li, že není pochyb o tom, že minimální forma zavinění (rozuměj nevědomá nedbalost – poznámka kasačního soudu) byla v souzené věci naplněna, pak tím nikterak nezpochybňoval či neměnil předchozí, zcela určitý, závěr správního orgánu prvního stupně o existenci nedbalosti vědomé.

[28] Ani městský soud neshledal uvedený závěr chybným a uzavřel, že „je pravdou, že správní orgán prvního stupně neuvedl zcela jasně, zda žalobce jednal v nedbalosti vědomé, či nevědomé. Nicméně toto pochybení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť správní orgán prvního stupně nemaje dostatek důkazů pro závěr o závažnější formě zavinění (úmyslu), se „spokojil“ s posouzením jednání žalobce jako zaviněným ve formě nedbalosti. Přestože žalovaný nejprve uvedl, že žalobce jednal v nedbalosti vědomé, z dalšího odůvodnění lze seznat, že byla prokázána pouze minimální forma zavinění, tedy nedbalost nevědomá“.

[29] Podle Nejvyššího správního soudu je však z výše citovaného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jež bylo potvrzeno žalovaným, zřejmé, že správní orgány dospěly k nepochybnému závěru, že stěžovatelovo jednání bylo zaviněné ve formě nedbalosti vědomé. To vyslovil správní orgán v samém úvodu odůvodnění svého rozhodnutí. V další části tohoto odůvodnění při úvahách o jednotlivých znacích skutkové

pokračování

podstaty přestupku vyplývající z § 125c odst. 1 písm. f) bod 4. zákona o silničním provozu pak pouze připomněl, že by v tomto případě byl uvedený znak skutkové podstaty (subjektivní stránka) naplněn i tehdy, byl-li by spáchán z nedbalosti nevědomé. Tento dovětek však nikterak nerelativizoval původní a jednoznačný závěr o spáchání přestupku zaviněným jednáním v podobě vědomé nedbalosti.

[30] Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud korigoval závěry městského soudu, jež v napadeném rozsudku vyslovil ve vztahu ke konkrétní formě zavinění v souzené věci. To však na druhou stranu nemá žádný vliv na zákonnost jeho rozsudku, neboť o naplnění uvedeného znaku skutkové podstaty a o konkrétní formě zavinění a jejím uvedení v rozhodnutích správních orgánů nebylo v souzené věci od počátku pochyb. Tudíž dílem nesprávný závěr městského soudu v této otázce na správné úvaze správních orgánů ničeho nezměnil. Skutečnost, že stěžovatel jednal zaviněně nedbalostním jednáním, byla uvedena ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Konkrétní forma zavinění (vědomá nedbalost) byla upřesněna v odůvodnění tohoto rozhodnutí. To je podle Nejvyšší správního soudu plně dostačující a v souladu s ustálenou judikaturou.

[31] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani tvrzením, že správní orgán prvního stupně uvedl údaj o formě zavinění rozporně, jelikož vedle úvahy, že ke spáchání přestupku došlo z vědomé nedbalosti, dále uvedl, že stěžovatel „*věděl nebo měl vědět, že (...)*“ (viz citace výše v odst. [27]), což však podle stěžovatele směřuje k nedbalosti nevědomé. Jakkoliv správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí nedefinoval vědomou nedbalost striktně v souladu s § 4 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, důležitá byla ona vědomostní složka, tedy skutečnost, že o porušení pravidel silničního provozu stěžovatel věděl. Tato skutečnost vyvrácena v řízení nebyla, a přitom jistá nepřesnost, které se správní orgán dopustil v použití slov „*měl vědět*“, kterými v odůvodnění svého rozhodnutí toliko doplňoval zcela jednoznačný závěr o existenci nedbalosti vědomé, opět odkazuje z hlediska formy zavinění na existenci této vědomostní složky stěžovatelova jednání. V tom je rozdíl oproti nedbalosti nevědomé.

[32] Kasační soud tedy shrnuje, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela srozumitelné a vytrhávání jednotlivých slov z kontextu celého obsahu, jak činí stěžovatel, je ryze účelové. Nejvyšší správní soud nehodlá na tuto stěžovatelovu nikam vedoucí argumentaci přistoupit a považuje rozhodnutí správních orgánů v otázce zavinění a uvedení jeho konkrétní formy za jasné, určité a dostatečně odůvodněné. S ohledem na právě vyslovené tak nemůže obstát ani doplňující stěžovatelův argument, že v důsledku neupřesnění konkrétní formy zavinění mu bylo znemožněno argumentovat ve prospěch nižší sankce. Kasační námitka týkající se zavinění je rovněž nedůvodná, a ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

VI.

[33] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

[34] Výrok o náhradě nákladů o kasační stížnosti řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Žalovanému jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému

účastníku žádné náklady tohoto řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti právo.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu